

Het Cupidocomplot

het
cupido
complot

johan
vandevelde

---

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2011, 2016, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Vierde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781693

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

marco coppyn

Dion was het wild, en iedere dag een nieuw jachtseizoen.

Met zijn rugzak over een schouder stormde hij als een wervelwind de trappen af. Dat hij zonder kleerscheuren de ochtend was doorgekomen, was uitzonderlijk en nu het middag was, kwam het erop aan om uit het zicht te zijn voordat de jagers hem in het vizier kregen. Hij slalomde langs leerlingen en leerkrachten, negeerde verstoord gebrom en bitse opmerkingen en schoot de speelplaats op. De herfstregen miezerde in zijn gezicht als het frisse water uit een plantenspuit en de koele oktoberlucht rook naar vrijheid. Maar Dion stopte niet. Hij rende dwars de speelplaats over en maakte een scherpe bocht bij het fietsenrek. Hij zou wel gek zijn om naar de eetzaal te gaan zoals de andere kinderen. Want daar zouden Marco en zijn maatjes hem opwachten. Dion had zijn eigen plekjes gevonden, waar hij rustig in zijn eentje zijn boterhammen kon opeten.

Op dinsdag was dat de gymzaal. Hij had immers ontdekt dat mijnheer Verhasselt de zaal op dinsdagmiddag nooit op slot deed omdat hij na de middagpauze les gaf aan de laatstejaars. Dat was natuurlijk geen reden om er binnen te gaan. De gymzaal was immers een leslokaal en alle leslokalen waren verboden terrein tijdens de middagpauze. Maar Dion was een opgejaagd dier en zolang hij zich

gedeisd hield en zich niet liet betrappen, hield niets hem tegen.

Zodra Dion de deur van de gymzaal open duwde, sloeg de scherpe geur van rubber en oud zweet in zijn gezicht als een klamme vod. Dion sloot de deur achter zich en was alleen met zijn hijgende ademhaling. De stilte en de afmetingen van de gymzaal deden hem denken aan een kerk; een donker heiligdom van bokken, matten en trampolines.

Als er één plek was waar ze hem niet zouden komen zoeken, dan was het wel hier. Marco wist immers dat de gymzaal voor Dion de meest afschuwelijke plek was op de hele school, waar hij steeds weer de ene vernedering na de andere onderging. Daar ging je niet voor je plezier zitten. Maar Dion was hier ook niet voor zijn plezier.

Zijn voetstappen galmden oorverdovend door de lege zaal. De rode deur naar de kleedkamer stond op een kier. Wat als mijnheer Verhasselt er was! Dion bleef staan en hield zijn adem in. Het bleef stil. De kust was veilig.

Heel voorzichtig duwde hij de deur verder open. De oude scharnieren ratelden als een machinegeweer. Dion glipte snel naar binnen en sloot de deur weer achter zich.

Alles op deze school was groter en indrukwekkender dan in zijn oude gemeenteschool en dat gold ook voor de kleedkamer. Die was immens! De spierwitte tegels op de vloer en aan de muren deden hem onvrijwillig aan een slachthuis denken. Tegen de linkermuur en in het midden stonden twee lange rijen banken met erboven een rek met stalen haken om je kleren aan op te hangen. In Dions verbeelding kon je er ook pas geslachte dieren aan ophangen om ze ondersteboven te laten leegbloeden.

Helemaal achteraan waren de douches en langs de rechterkant, onder de smalle raampjes die hoog in de muur zaten, stonden drie wastafels. Slechts één ervan had nog een spiegel, die bovendien een diagonale barst had.

Dion trok zijn jas uit, gooide zijn rugzak op de bank en bleef voor de wastafel staan. In de spiegel staarde een magere jongen met donkerblond haar en een bleek kinderlijk gezicht hem aan. Uit de opgestroopte mouwen van zijn sweater staken dunne armpjes die steeds weer in elkaar zakten wanneer hij bij gym een handstand probeerde. In zijn hoofd kon hij het spottende lachen horen van zijn klasgenootjes. Dion de slappeling. Dion die de bal steeds liet vallen. Dion die geen salto kon maken. Dion die altijd als laatste werd gekozen...

Dion ging naast zijn rugzak op de bank zitten en spreidde op zijn knieën het pakje van zilverpapier open waarin zijn boterhammen zaten. De lage herfstzon scheen door het matte glas in de ramen naar binnen en scheerde langs een eenzame gymtas die aan de kapstok hing. Dion nam een hap en luisterde naar de stilte, die alleen doorbroken werd door het zoemen en het tikken van een vlieg tegen het glas. In de douches viel een verdwaalde druppel. In een verre hoek van de kledkamer hing een spin in haar web geduldig te wachten op een prooi.

Omdat mams een nieuwe baan had bij een groot architectenbureau, was Dion tijdens de grote vakantie met haar naar een flat dichterbij de stad verhuisd. Nu hij naar de middelbare school zou gaan, moest hij toch van school veranderen en mams had zich in het hoofd gehaald dat de verhuizing om die reden voor hem minder zwaar zou zijn. Dion zou zijn vrienden hoe dan ook missen, maar ze had

hem verzekerd dat hij snel nieuwe vrienden zou maken en dat hij zijn oude school binnen een maand wel weer zou vergeten zijn. Als architect kon mams heel goed vertellen hoe mooi en fantastisch het allemaal zou zijn, maar voor Dion had het allemaal net even anders uitgekapt.

De eerste schooldag was het al meteen fout gegaan. Misschien had Marco Coppyn toen net een rottdag; of was het omdat Dion klein en tenger was? Was het omdat hij de verkeerde kleren droeg of op een verkeerde manier naar Marco had gekeken? Wie zal het zeggen? Dion bestond gewoon en dat was voor Marco reden genoeg.

Toen Dion die eerste schooldag tijdens de middagpauze zijn boterhammen wilde opeten, stond Marco ineens bij zijn tafel. Hij had hem met beide handen beetgepakt en hem met een hard 'Pak je weg, sukkel!' op de grond gegooid. Vervolgens had Dion zijn boterhammen door de lucht zien zeilen, de vuilnisbak in. Ze waren met z'n drieën: Marco, Jens en Karl. Zittenblijvers van dertien. Ze negeerden Dion en begonnen de Clubs en Martino's op te eten die ze in de broodjeszaak op de hoek waren gaan kopen.

Dion wou Marco vragen wat hij misdaan had, maar jongens als Marco hebben daar nooit een antwoord op. Bovendien zou Marco alles wat Dion deed of zei als een provocatie beschouwen. Antwoorden zouden er nooit komen en boterhammen had hij ook niet meer, dus zat er voor Dion niks anders op dan stilletjes af te druipen.

Dat was de eerste keer. Dag nul. Vanaf dat moment was het van kwaad tot erger gegaan.

Wanneer Marco en zijn kompanen hem in de gaten kregen, had hij gegarandeerd prijs. Als hij geluk had kreeg hij alleen maar een flinke duw of een stomp of een trap tegen zijn

achterste. Maar als Marco in een rotbui was kon hij het hard te verduren krijgen.

Ook in de klas bleef Dion niet voor Marco's terreur gespaard.

Balpenen verdwenen spoorloos of braken spontaan in tweeën, in zijn schriften verschenen scheldwoorden en gisteren nog was hij een slijmerige fluim tegengekomen in zijn spellingschrift.

Als Dion goede cijfers behaalde – meestal voor wiskunde, waar Marco zo slecht in was – kon hij ook weer een heleboel ellende verwachten. Marco reageerde zijn rode cijfer geheid op hem af en noemde hem *het holvriendje van de leraar*. Dan gebeurde het wel eens dat een huiswerk spoorloos verdween, waardoor Dion dan weer een nul kreeg. Dion zorgde er dan ook meestal voor dat zijn huiswerk nooit perfect was, want als hij het maximum van de punten kreeg en bovendien ook nog een complimentje van de leraar, dan had dit hetzelfde effect op Marco als een rode lap op een stier.

Vorige maand had Karl zijn e-mail adres te pakken gekregen en sindsdien werd Dion bestookt met scheldmails waarin de vreselijkste dingen stonden. Zelfs zijn moeder werd niet gespaard en een *achterlijke aidshoer* genoemd. Ze zeggen wel eens dat het alleen maar woorden zijn, maar ze kwamen aan als messteken. Blokkeren hielp niet, want Marco gebruikte steeds weer een ander, vals e-mail adres. Ten einde raad had Dion uiteindelijk zijn e-mail adres veranderd. Het nummer van zijn telefoon hield hij dan ook angstvallig geheim.

Vrienden had Dion niet op zijn nieuwe school en er was ook niemand die het voor hem durfde op te nemen. De

vrienden van Dion zouden Marco's vijanden worden en dat wilde niemand.

Dion verfrommelde het lege zilverpapiertje en zag dat de vlieg in het web van de spin was beland. Ze spartelde en sloeg met haar vleugels, maar de spin wikkelde haar meedogenloos in spinrag en plantte haar giftanden in haar lijf.

Dion wendde zijn hoofd af van de moordpartij en keek op zijn horloge. Het was een gouden Omega met een grote witte wijzerplaat en een bruin leren polsbandje, die eerder bij een veertigjarige zakenman paste dan bij een jongen van Dions leeftijd. Dion had het horloge ook niet zelf gekozen. Hij had het drie jaar geleden van zijn opa geërfd en het was zo ongeveer het meest waardevolle dat hij bezat. Hij hield erg veel van zijn opa en door het horloge te dragen had hij het gevoel dat opa nog steeds bij hem was. Die gedachte hielp hem om Marco's terreur te doorstaan.

Nog een kwartier voor de bel ging – een eeuwigheid. Dion mikte het bolletje zilverpapier in de prullenbak. Vroeger was de middagpauze steeds zijn favoriete moment van de dag geweest, maar nu leek het meer op een oneindige vlucht waarbij je steeds weer moest proberen om de jagers te slim af te zijn.

Dion deed zijn rugzak dicht en trok zijn jas aan. Het regende niet meer. Misschien kon hij wat rondhangen in de buurt van het sportveld of onder de plataan bij het chemielokaal. Overal waar Marco niet kwam...

De stilte in de gymzaal werd verjaagd door het geluid van buiten. De deur was opengegaan. Dat was vast mijnheer Verhasselt die het een en ander kwam klaarzetten voor het volgende lesuur. Als hij Dion hier aantrof zou er wat

zwaaien. Dion verstopte zijn rugzak onder de bank en sloop stilletjes de douches in. Daar hurkte hij achter het lage muurtje en luisterde naar zijn dreunende hart. Hij hoorde stemmen in de gymzaal: jonge puberstemmen. Marco, Jens en Karl!

Dion voelde de angst in zijn maag knijpen en zijn hart ging nog sneller slaan. Op dit moment had hij er alles voor over om betrap te worden door mijnheer Verhasselt.

‘Aarsjeuh!’

Marco’s plagerige stem weergalmd in de gymzaal en deed Dion nog verder wegduiken in zijn schuilplaats.

‘We weten dat je hier zit, Aarsje!’

Dions familienaam was Aerts. Het was Jens die dit koosnaampje verzonnen had. Marco was immers veel creatiever in het verzinnen van scheldnamen voor zijn slachtoffers.

Dion hoorde matten verschuiven en hij voelde een klein sprankje hoop dat Marco er niet aan zou denken om in de kleedkamer te kijken. Misschien zou mijnheer Verhasselt wel komen en ze naar buiten jagen. Het was het enige waarop hij nu kon hopen.

Hoop... Sinds hij in de eerste zat, leek het nog het enige waar zijn leven om draaide. *Hoop* dat Marco afwezig zou zijn, *hoop* om ongeschonden de dag door te komen, *hoop* dat ze hem voor één keer met rust zouden laten. Dion keek opnieuw op zijn horloge. In het halfdonker van de douche lichtten de fluorescerende cijfers gifgroen op. Nog elf minuten...

De deur van de kleedkamer vloog met een knal open. De luchtstroom liet de spin en haar prooi dansen in het web. Dion hield zijn adem in en kneep zijn ogen dicht terwijl hij

naar de trage zelfverzekerde passen van zijn kwelduivels luisterde. Zijn hart dreunde wild in zijn borst en hij beefde van angst.

‘Zijn rugzak ligt hier’, zei de stem van Jens.

Dion hoorde wat geschuifel en zag zijn rugzak met een dreun in de douche belanden.

‘Zet het water aan!’ grinnikte Karl.

Dion hoorde voetstappen dichterbij komen, maar hij liet ze de kans niet om hem te vinden. Hij stormde achter het muurtje vandaan, griste zijn rugzak van de vloer en zette het op een rennen naar de openstaande deur. Zijn voet bleef achter iets haken en het volgende moment smakte Dion keihard op de gladde kleedkamervloer. Zijn rugzak viel open en zijn boeken en schriften waaierden uit over de vloer.

Jens en Karl gierden het uit.

‘Wat een sukkel!’

‘Kijk eens wie we hier hebben!’ lachte Marco. ‘Ons Aarsje. We hebben morgen pas gym hoor!’

Dion draaide zich op zijn rug zodat hij zijn belagers kon zien. Hij zocht steun met zijn handen om weer op te kunnen staan, maar Marco was in twee passen bij hem en plantte zijn voet op zijn borst zodat Dion tegen de grond werd gedrukt. Marco’s lichtblonde haar ging voor een deel schuil onder een zwarte pet met een skateboardmerk erop. Zijn gezicht was bespikkeld met zomersproeten, die hem iets vertederends gaven; maar niet voor Dion. Marco’s bovenlip ging omhoog in een snerende grijns die zijn bovenste rij blokjes toonde. Zijn staalgrijze ogen keken kil neer op zijn slachtoffer.

Karl hurkte achter Dion, pakte zijn handen beet en pinde ze naast zijn slapen op de grond.

Marco ging wijdbeens bovenop Dions borst zitten zodat de jongen geen kant meer op kon. Wat ze ook met hem van plan waren, hij zou het lijdzaam moeten ondergaan. Als een vlieg in het web van de spin.

‘Het is niet netjes om zomaar weg te lopen van je vrienden, *Aarsje*.’

‘Jullie zijn mijn vrienden niet!’

Jens schraapte zijn keel en spuwde een fluim op de vloer naast Dions hoofd.

Marco’s hand raakte Dion vlak tegen zijn wang en duizenden prikkende naalden deden tranen opwellen in zijn ogen. Nee, niet huilen! Hij mocht vooral niet huilen! Dat zou het alleen maar erger maken.

‘Behandel jij je vrienden altijd zo, *Aarsje*?’ zei Marco poeslief. ‘Je begrijpt dat we je zullen moeten straffen.’

‘Laat me met rust’, zei Dion zacht. Zijn stem had geen kracht meer en het leek meer op een hees gepiep, zodat Marco en zijn makkers het uitproestten.

Marco ging eindelijk van hem af, maar voordat Dion kon reageren trokken de jongens hem overeind. Daarbij hielden ze hem stevig vast, want ze hadden hem in hun macht en zouden hem niet laten ontsnappen.

Marco pakte de kraag van zijn jas beet en smakte hem hard tegen de muur. Dion wilde zich verweren, maar alle strijd lust was uit hem verdwenen. Hij kon zich niet verweren; niet tegen drie sterke jongens die bovendien een jaar ouder waren dan hij.

‘Je ziet er een beetje futloos uit’, grijnsde Marco. ‘Misschien moeten we je batterijtjes eens opladen.’

‘Nee’, kreunde Dion, hoewel hij niet wist wat Marco bedoelde. Ze namen hem opnieuw vast en terwijl Jens en Karl hem tegenhielden, pakte Marco Dions arm beet en vouwde hem dubbel zodat zijn elleboog uitstak.

‘Laat me met rust!’ smeekte Dion opnieuw.

Marco grijnsde en ramde Dions elleboog hard tegen de kapstok. De stompe punt raakte hem precies in het kuiltje waar de zenuwen van zijn arm liepen.

Toen hij jonger was had Dion ooit per ongeluk de blootliggende draden van een stopcontact aangeraakt toen zijn vader iets repareerde en dat was exact wat hij nu in zijn arm voelde: een heftige tintelende schok die vanuit zijn elleboog naar zijn vingers schoot. De volgende seconde verhevigde de pijn als een vuur dat door zijn hele arm laaide. Een gloeiend hete ondraaglijke stroom, alsof zijn arm op de barbecue lag. Zijn vingers verkrampten en hij kon ze nog maar met de grootste moeite bewegen. De jongens lieten hem lachend los en Dion zakte snikkend op de houten bank, terwijl hij zijn gloeiende arm omklemde. Het vuur had nu het gezelschap gekregen van miljoenen mieren die in zijn vingers tintelden. Hij verwachtte nog een trap of een stomp in zijn rug – iets lafs, zoals hij van Marco gewend was – maar dat gebeurde niet.

‘Fuck, wat ben jij toch een kuthomo!’

Door zijn tranen zag Dion zijn belagers weggaan.

Weer een aanval overleefd.

Dions arm tintelde nog steeds toen hij op de speelplaats kwam. De kinderen stonden al in groepjes op de leerkrachten te wachten. Marco stond achteraan met Karl en Jens te dollen. Dion ging vooraan staan en hoopte dat ze hem niet zouden opmerken.

kerven

Mams was niet thuis en dat had Dion ook niet verwacht. Ze tekende de hele dag huizen en villa's die veel groter en luxueuzer waren dan het petieterige flatje waar ze nu woonden.

'Het is een noodoplossing,' had ze tegen Dion gezegd, 'tot ze een beter en ruimer huis gevonden had.' Niettemin had ze de flat helemaal ingericht alsof ze er de rest van hun leven zouden blijven wonen.

Je kon niet ontkennen dat mams smaak had. De woonkamer was stijlvol ingericht met veel hout en natuurlijke materialen. Het laminaat op de vloer leek op het hout van een zongebleeke aanlegsteiger aan een tropisch strand en in de hoek bij het raam stond een grote dadelpalm. Aan de muren hingen de dingen die mams mooi vond: oude filmposters, een reproductie van een schilderij van Karel Appel (Dion vond dat het meer weg had van een ondergekotste plank) en grote zwart-wit foto's van beroemde gebouwen. In de gang naast de voordeur prijkte het New-Yorkse Grand Central Station, de zithoek werd gedomineerd door het Empire State Building en boven het buffet hing de Eiffeltoren. Het leek wel alsof mams ervoor gezorgd had dat wie hier binnenkwam ook meteen haar beroep zou kunnen raden. De boekenkast tegen de muur stond dan ook vol met lijvige fotoboeken over architectuur en binnenhuisinrichting en op het middelste schap, achter een glazen vitrinedeur, pronkten twee maquettes van

huizen die mams had ontworpen. Toen de huizen gebouwd waren, was ze er met Dion heen gereden en hij wist nog hoe trots hij was geweest toen hij de naam van zijn moeder op een betonnen plaatje op de gevel had zien staan.

Dion keilde zijn rugzak in de hoek, schopte zijn schoenen uit en plofte neer op de bank. Na wat zoeken vond hij de afstandsbediening tussen de kussens en zapte langs de kanalen in de hoop iets leuks of sexy te vinden. Vooral rappers hadden meestal clips met meiden in strakke badpakken waar je hun tepels doorheen kon zien.

Om halfzes ging zijn telefoon over. Een sms van mams dat ze vandaag uitzonderlijk wat langer moest werken en dat Dion een diepvriesmaaltijd mocht opwarmen. Dion vond dat zijn moeder maar eens het woord *uitzonderlijk* moest opzoeken in het woordenboek, want als je iedere dag moet overwerken is dat allang niet meer uitzonderlijk.

In het diepvriesvak boven de koelkast lagen de kanten-klaarmaaltijden netjes gestapeld als schaaltes met chemische experimenten. Dion haatte die rommel. Het deed hem denken aan het eten dat je in het vliegtuig krijgt en waarvan bij hevige turbulentie de helft geheid in je schoot eindigt. Dion trok de koelkast open en haalde er tomaten, paprika's, komkommer en wortelen uit. Met een paar oude kookboeken van mams en het internet had hij geleerd om zelf wat klaar te maken, want met al die pizza's en diepvriesmaaltijden zou hij al snel in een dikke papzak veranderen. Natuurlijk wist mams niets van Dions kookkunsten. Er waren nog meer dingen die ze niet wist over haar zoon en soms had hij het gevoel dat haar leven alleen maar bestond uit grondplannen en maquettes.

Uit de lade haalde Dion een groot mes tevoorschijn en terwijl hij de tomaten doorsneed beeldde hij zich in hoe het mes door de zachte huid van Marco sneed. Het sap dat tevoorschijn kwam was bloed en hij fantaseerde hoe Marco zou schreeuwen van de pijn. Dion droomde soms dat hij met een geladen revolver door de schoolgangen dwaalde. Kinderen en leraren die gillend wegvluchten. En dan staat hij opeens tegenover Marco. Die deinst verschrikt achteruit wanneer Dion de revolver op hem richt. De schoten klinken als een zwaar boek dat op de grond valt en Dion ziet de kogels vertraagd in Marco's lichaam inslaan, net als in een film.

Dion besepte wel dat de jongeren die zo iets deden steeds wel een paar schroefjes hadden loszitten en hij achtte zichzelf ook niet in staat om iemand in koelen bloede dood te schieten. Maar die dromen waren wel verdomd heerlijk. Ja, nog stukken heerlijker dan dromen over meisjes.

Dion schrok op en zag dat hij de tomaat helemaal verpulverd had. In het houten hakblok zaten diepe kerven van het mes.

Kort na de tiende huwelijksverjaardag van zijn ouders was het allemaal begonnen. Dions moeder was erachter gekomen dat haar man vreemdging met Shana, een tijdelijke secretaresse in de fabriek waar hij werkte. Hoewel zijn ouders hun geruzie zoveel mogelijk voor hem verborgen hielden, had Dion heel goed aangevoeld dat het misliep. Alleen snapte hij niet waarom alles boven zijn hoofd werd bedisseld. Op geen enkele keer was er naar zijn mening gevraagd, alsof hij opeens geen deel meer uitmaakte van dit gezin.

Mams had een uitstekende advocaat onder de arm genomen en die had het voor elkaar gekregen dat de rechter haar de volledige voogdij over Dion toekende. Dat betekende dat hij officieel bij haar woonde. Alleen om het andere weekend en in sommige vakanties mocht hij naar zijn vader. Die woonde ondertussen samen met Shana, een nuffe dat van dure kleren en schoenen hield en zowel Dion als zijn moeder konden haar niet luchten. Nu mams en paps elkaar zoveel mogelijk probeerden te ontwijken, werd er ook steeds een plek afgesproken waar Dion werd *uitgewisseld*. Als mams hem afzette, zat paps aan de overkant van de straat in zijn auto te wachten tot zijn ex was weggereden om dan op zijn beurt zijn zoon op te pikken. Aan het einde van de vakantie of op zondagavond zette paps Dion dan weer netjes af voor de deur van het flatgebouw en wachtte even tot de jongen veilig binnen was. Dion kon zich niet herinneren dat zijn ouders elkaar sinds de scheiding in levende lijve ontmoet hadden. Geen wonder dus dat mams de familienaam *Aerts* niet meer wilde dragen en haar oude meisjesnaam, *Cornelis*, weer had aangenomen. Dion, die bij zijn geboorte de familienaam van zijn vader gekregen had, kon die niet zomaar veranderen en zelfs als dat mogelijk was, dan zou hij dat nog niet willen. Want ondanks het feit dat paps iets stoms had gedaan, hield Dion nog steeds even veel van hem.

Dion was klaar met zijn huiswerk en wilde net nog wat tv gaan kijken, toen hij de voordeur hoorde dichtslaan. Even later ging de deur van zijn kamer open en kon hij de koele buitenlucht voelen, de kilte van de avond vermengd met het zwoele parfum dat als een wolk om mams hing. Hij voelde

zijn moeders armen om zich heen en de korte aanraking van haar lippen op zijn wang.

‘Hé, lieverd. Het spijt me. Dat project is bijna achter de rug hoor.’

‘Dat zei je vorige maand ook al.’ Het kwam er hard en verwijtend uit.

Mams hurkte naast haar zoon, zodat ze een beetje kleiner was dan hij en keek hem aan. Dion zag de droefheid in haar ogen, die er zich sinds de scheiding had genesteld.

‘Je weet dat er toen iets tussen is gekomen, waardoor alles vertraging heeft opgelopen. Deze keer meen ik het.

Hoe was het op school?’

Dion schokschouderde.

‘Ik leef nog en ik ben niet aan de drugs.’

Mams glimlachte flauwtjes en streelde Dion door zijn ongetemde dos.

‘Dat is niet om te lachen’, zei ze met een gemaakt strenge blik.

‘Ik heb een verrassing voor je.’ Ze opende haar tas en haalde er een envelop uit die ze op Dions bureau legde.

Dion keek haar verbaasd aan.

‘Maak open.’

De envelop was niet dichtgeplakt en Dion maakte voorzichtig de flap open, terwijl hij in gedachten probeerde te raden wat erin zat. Geld? Concertkaartjes? Toegangskaartjes voor Disneyland Parijs?

Het waren vliegtuigtickets Brussel-Innsbruck heen en terug. Twee stuks.

‘Oostenrijk?’

Mams grijnsde breed.